

dog vistnok sige, at Almuen, f. Eks. vor store Bondebefolkning, er at betragte som et stort, uerfarent — maaske for Tiden ogsaa lidt uregerligt — Barn, der kun vilde styrte sig selv i allehaande Ulykker, i Fald man ganske overlod det til dets egen Dømmekraft. Synes De dog ikke, jeg har Ret?”

„Jeg véd ikke, hvorfra man har faaet den Mistillid til Bonden,“ svarede Emanuel. „Vor Historie indgiver os den dog ikke. Tværtimod; den lærer os, hvor ganske uberettiget den er. Der vil ikke kunne peges paa et eneste Tilfælde, hvor man, ved at imødekomme de lavere Klassers Ønsker og følge deres Raad, har udsat vort Land for mindste Fare. Derimod kan der nævnes Eksempel efter Eksempel paa, at man — til Trods for Almuens Advarsler — har styrtet vort Fædreland fra Ulykke til Ulykke. Men ikke nok dermed! Jeg vover at paastaa, at alt, hvad vort Land har ejet og ejer af Dygtighed, klar Forstand, Foretagelsesaand, Flid og Udholdenhed, oprindelig og udelukkende stammer fra vor Bonde. Det kan historisk bevises, at der saavel i Fortid som i Nutid næppe findes en eneste stor Begavelse, ikke en eneste Personlighed, der ved Aand eller Handlekraft har raget op over sin Samtid, uden at man ved at søge blot et Par Led tilbage har truffet

Det forjættede Land.